

Žalig Martin hodi zopet v mesto, da prinese tega in onega. Vse kaže, da Heli ne misli opustiti trgovinice. Kakor da bi ji bila preveč prirastla k srcu.

Martin je tudi ne izprašuje. Saj ni blebetač. Razume, kar mu kdo pove, razume pa tudi tisto, česar mu nihče ne pove, in ve, kaj je treba.

Vendar se mu zdi potrebno potolažiti Heli; vidi jo vsak dan, kako je zamišljena, kako so njene oči nekje daleč v svetu.

„Heli, nič ne žalujte. Naj bo, pustite, pozabite! Kakor je odločeno, tako bomo živeli. Vaši otroci bodo pa morda imeli trgovino že v mestu. Življenje gre počasi. Zastran onega pa recite: Bog z njim. Kakor je prišel, tako je odšel, da le ni bilo večje nesreče.“

In nekega dne bo Heli zopet dobre volje; toliko boljše, ker ne bo nobenih sanj več. Vse bo tako resnično, skoraj važno. In Heli ni nikako šestnajstletno dekle. Dvaintrideset let ji je in v tej starosti je dozorela.

Zavrženo pismo

Vida Tauferjeva

Saj res ne vem,
čemu sem mu pisala;
pri srcu mi je zdaj tako hudo.
Če mogla bi,
bi bridko zajokala,
pobožala bi ranjeno roko.

V avgustu, na nedeljo sem pisala,
žarele so mi žalostne oči,
in trikrat pismo sem potem prebrala,
s seboj nosila ga tri dolge dni.

Podlesek moj,
sama sva zdaj ostala,
samo ti veš, kako mi je hudo.
Saj res ne vem,
čemu sem mu pisala,
čemu zdaj nosim ranjeno roko.